

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

665 v

DIKTER

AF

Robert Montgomery-Cederhielm

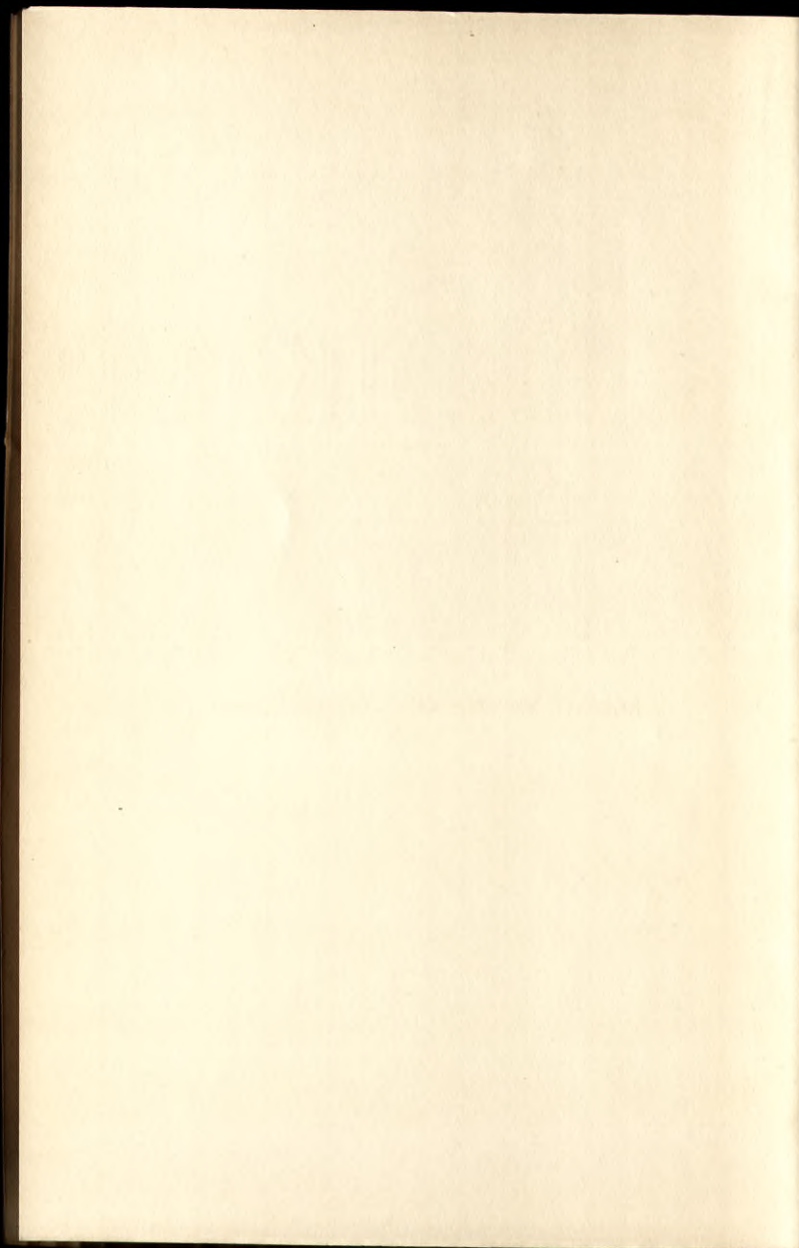
NY SAMLING

STOCKHOLM

F. & G. BEJERS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

DIKTER

AF

ROBERT MONTGOMERY-CEDERHIEM.

DIRTY

DIRTY

DIRTY

DIRTY

DIKTER

AF

ROBERT MONTGOMERY-CEDERHIEM

NY SAMLING

STOCKHOLM
F. & G. BEIJERS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

MARKT

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1895.

Till Emelie Montgomery-Cederhielm

(med min första diktsamling).

---

*H*vem skulle jag väl bjuda mina dikter
Om icke dig, du hälften af min själ?
Säg, fins väl någon som förstår så väl
Mitt hjärtas blyga, ungdomsvarma dikter?

*H*vem kan som du i glädje och i smärta
Med blott en blick min tanke grunda ut?
Hvem kan min känsla följa hvar minut
Så lätt som du, som vann mitt hela hjärta?

Hvad vore utan dig min hela diktning?
En bruten stämmas rop på öde stig.
Finns något ädelt här, det är från dig,
Du som gaf känslan glöd och tanken riktning.

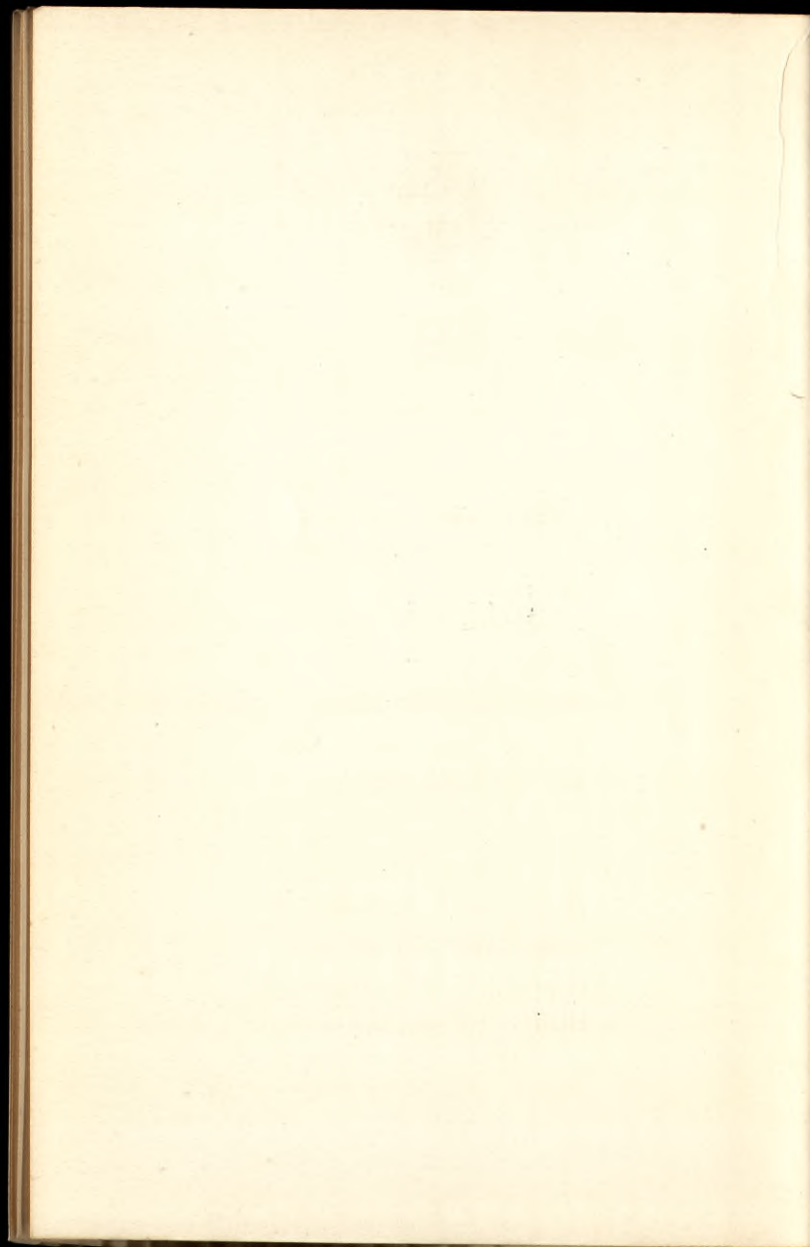
Så tag de späda, följ dem med på färden,
Gif skydd hos dig mot klandrarenas svärm,
Min tankes barn invid ditt hjärta värm,
Att ej de frysa bort i vida världen!

1881.

I.

LIFVET.

Lefnadsvishet.

Tro, när lyckans solsken hvilar
Öfver hugnad lefnadsvåg!
Tro, när vreda böljor hota
Allt fördränka i sitt tåg!

Hoppas, när i morgonstunden
Solomstrålad står din dag!
Hoppas än, när nattomslutet
Hjärtat slår med matta slag!

Först och sist dock *älska*, älska,
Om ock hat blir sist din lön!
Skön är kärlek som besvaras,
Olönt kärlek dubbelt skön!

Älska, hjärta, tro och hoppas
Tills du somnar hän i ro!
Öfver döden härligt stråla
Evig kärlek, hopp och tro!

1879.

Kärlek.

Hvad är väl störst och skönast på vår jord,
Månn' ärans glans och maktens falska hägring,
Månn' skaldens bästa sånger, siarns ord,
Månn' guldets glitter, skönhets sköra fågring?
Det lyser allt en enda kort minut,
En meteor, som hastigt slocknar ut!

Är tron ej störst, som kan försätta berg
Och omotståndlig världen öfvervinner,
Ej hoppet, som med morgonfager färg
Ännu i döden lika härligt brinner?
Nej, Guds apostel nämner kärlek först,
Ty han är skönast, mäktigast och störst.

Han är en makt, som intet står emot,
Som gör ett paradiset af jämmerdalen,
Som lägger världen kufvad för sin fot
Och öppnar portarne till himlasalen,
Ur spherernas musik den skönsta ton,
Ett återsken ifrån Allfaders tron.

Han kommer i triumf bland änglar störst
Och sprider lif och lust som sol om våren,
Han släcker mänsklighetens heta törst
Och läker tyst de djupa hjärtesåren;
Han mörkret skingrar med sitt allmaktsord,
Och himmelsk sällhet andas frälsad jord.

En kärlek, som förlåtande och blid
Allt tåligt lider, oförrätter glömmar,
Som emot synd och villa städs' i strid
Med ädelt saktmod själfva syndarn dömer,
Som öfvar godt i tysthet, utan flärd,
Med rum i sina böner för en värld;

En kärlek, som likt vårregn mild och ren
Bär lif och blomstring till den bleka nöden,
Som droppen lik mot klippans hårda sten
Besegrar hjärtan, trofast in i döden,
En kärlek lika varm, fast obelönt,
Säg, fins i världen något mera skönt?

Nej, icke våren med sin varma sol,
Med fågelsång i blomsterfyllda lunder,
Ej stjärnedansen ifrån pol till pol,
Ej böljans brus i ljufva månskensstunder,
Ej alpens höjd, där öfver evig snö
I rosenskimmer qvällens strålar dö;

Ej mannen som i ålderns sena höst
Sig majestätiskt för med later höga,
Ej barnets joller vid sin moders bröst,
Ej glansen i ett tåradt kvinnoöga!
Nej, allt är stoft och skall en dag förgå,
Men kärlek evigt, evigt skall bestå!

Så älska troget, älska gladt och varmt,
 Låt hjärtegodhet all din vandel smycka.
 Om ej du älskar, o, hur tomt och armt
 Bli jordelifvet, om än rikt på lycka.
 I tal och handling, ej i känsla blott,
 Så länge hjärtat klappar än, gör godt!

Gif ut dig själf i tålmod och tro,
 Förlåt, när hatet isa vill ditt hjärta!
 Med stilla saktmod vreden söf till ro,
 Gjut fridens balsam öfver bitter smärta!
 Ja, gif dig själf i kärlek, tro och bön.
 Kan du väl ge en gåfva mera skön!

Gif glad, gif lycklig hvad du gifva kan,
 Och frukta ej din gåfva är för ringa;
 Så ut din säd, du ädle säningsman,
 Den skall dig evighetens skördar bringa!
 Var viss att Gud skall ej din gård försmå,
 Ty minns att kärleken är störst ändå!

Storhet.

Här kämpas om lycka och makt en strid
Och i hettan glömmes så lätt,
Om vår lycka betalas med andras frid
Och vår makt med en annans rätt.

När hjälten sitt land och sig själf har höljt
Med ärans bländande glans,
Hvem minnes de suckar, som segern följt,
Hvem minns om med tårar den vanns?

Hvad gör väl, om segrarens lysande tåg
Öfver krossade hjärtan drog?
Hvad gör, om hans lyckas väldiga våg
Kring tusende offer slog?

Så fåvitskt vi döma, förblindade lätt
Af den glans, som hos framgång bor:
Ty den mäktige, lycklige blott har rätt,
Blott han kallas verkligt stor.

Och dock vid slutet af tidernas lopp
På den eviga rättens våg
En hjärtlös storhet lätt väges opp
Af den ringe med ädel håg.

Ty större än den, som tusenden lagt
För sin fot genom blodiga slag,
Långt större är den, som med himmelsk makt
Beherskar sitt eget jag.

Och större än enväldsherskande kung,
Som blott lyder begärens röst,
Är den trogne slafven med syssla så tung,
Men belöning i eget bröst.

Och mer än att firas med segerljud
Under verop vida omkring
Är att hafva till lösen: »Jag fruktar Gud,
Men eljes slätt ingenting!»

1888.

Frihet.

Det finns en frihet utaf högre värde,
Än dagens hugskott, själfsvålds fagra hölje,
Som i sitt vanvett tukt och ordning mördar;

Den frihet, menar jag, som lydnad lärde,
Som flyr likt pesten onskans hemska följe
Och pliktens bud med helig trohet vördar;

Som allra först har lärt sig själf att styra,
Mot synden sträng, mot syndarn mild kan vara,
För egna brister van att aldrig blunda.

En sådan frihet räds ej pöbelns yra,
Med manligt mod tyrannens hot kan svara:
»Jag står här, ty jag kan ej annorlunda!»

1894.

Mod.

Ej blott på ärans ljusa fält
Vi hjältebragder finna;
Ej blott där blodig strid det gällt,
Att segerpalmen vinna.

Ej blott där genom rök och damm
Man efter offer spejar,
Där skoningslös man rusar fram
Och folk som skördar mejar.

Nej se, där, medan vredgad våg
Mot fyrens topp sig svingar,
Den gamle lots med Gud i håg
Åt nöden räddning bringar;

Där uti grufvans mörka schakt,
Med aldrig lättad börda,
Man kämpar troget med all makt
Att bergens äring skörda;

Där i en pestbesmittad hop
Den ädle läkarn dröjer,
Och följande sitt hjärtas rop
För hälsan vägen röjer;

Där tyst, af hela världen glömd,
En fattig moder vakar,
Och tills dess sega kraft är tömd
För barnen allt försakar;

Se, där finns mod så rikt, så skönt,
Som helar blott, ej sårar,
Ett mod af Himlen visst belönt,
Om ej af jordens dårar.

Att kämpa tyst för ädelt mål,
Förgäten af all världen,
Med guldren håg, med kraft af stål
Och döf för glansen, flården;

Att aldrig svika pliktens bud,
För henne intet spara,
Och frukta ingen ann' än Gud,
Det är att hjälte vara!

1895.

I Friherrinnan H. C:s album.

Ej det är svårt, att utaf tidens ström
Sig låta sorglöst fram mot målet föras,
Och njuta lifvet som en ljuflig dröm,
Hvars gyckelbilder ej af suckar störas.

Ej det är svårt, att i ett solljust bo,
Där endast frid och lycka troget gästa,
I menlös barnaenfald hoppas, tro,
Med famnen öppen för hvar nödställd nästa.

Men det är konsten *mot* den vreda våg
Med säker hand sin båt till hamnen styra,
Att gå framåt med ren och ädel håg
Igenom världens tygellösa yra;

Att, när de glada drömmarne förgå,
När blomstren vissna, som man skönt såg knoppas,
Behålla hjärtat rikt och varmt ändå,
Och än i döden älska, tro och hoppas.

1893.

Var på din vakt!

Var på din vakt, när morgonsolen sprider
Sitt rosenskimmer öfver livvets vår!
Var på din vakt, när dagen framåt skrider
Och solen högt på middagshimlen står!
När qvällens rodnad purpurströmmar gjuter
Kring domnad dag, som trött till sömn sig
sluter,
Var på din vakt!

Var på din vakt, när skalkar vilja locka
Dig in på villornas och flärdens stig;
När yra nöjen på din hyllning pocka
Och vällust bjuder gladt sin famn åt dig!
När eldig drufva i pokalen brusar,
När rosenkindad mö ditt öga tjusar,
Var på din vakt!

Var på din vakt, när smickrets hala tunga
Ditt öra smeker med sitt fagra tal;
Tro ej hvad dina älsklingsfåglar sjunga,
Men troget lyss till sannings näktergal!
Låt ej för mången se hvad hjärtat känner,
Tro ej besinningslöst de bästa vänner!
Var på din vakt!

Var på din vakt, när hatets låga bränner,
När hårdhet andas frost på hjärtats glöd!
När de, som du med glädje kallat vänner,
Dig öfvergifva under sorg och nöd;
När bruten tro ditt varma sinne sårar,
Förlåt och älska ännu under tårar!

Var på din vakt!

Var på din vakt, när guld du rikligt hopar,
När rik på makt och ära blir din lott!
Var icke döf för nödens barn, som ropar
I trasor höljdt på några smulor blott!
Den dag skall gry, då lyckans korthus ramlat,
Och då det gäller hvar din skatt du samlat.

Var på din vakt!

Var på din vakt, när tviflets ande vaknar,
Släpp ej den falske i ditt hjärta in!
Om idealen, som du sökt, du saknar,
Om friden viker undan jägtadt sinn',
Om du för evighetens dunkel hisnar,
Ej är det solens fel att blomman vissnar.

Var på din vakt!

Var på din vakt, när du på syndens hjässa
Med stolthet trampar, trotsande dess hot!
Med dubbel list skall ondskan vapnen hvässa,
Vid segertåget slinter lätt din fot.
När mörkrets hemska makter tyckas fjärran,
Bygg ej på egen kraft, men bygg på Herran!

Var på din vakt!

Var på din vakt! Vål svider sargadt hjärta
Och styrkan svigtar under ständig strid,
Men köpes segern *här* med sorg och smärta,
Det blir en seger där för evig tid.
Håll ut i striden, kämpa och försaka,
Om du vill evighetens fröjder smaka,
Var på din vakt!

1894.

”Ecce Homo!”

(»Se människan!» — till Guido Renis tafla).

Ecce Homo, mänskosenen i gudomligt skön
gestalt,
Sargad, slagen och förnedrad, fastän Herre
öfver allt!
Aldrig här på jorden skådats sådan himmelskt
härlig bild,
Majestätisk och dock ödmjuk, vördnadsbju-
dande och mild.

Se Hans tönekrönte hjässa, blödande ur djupa
sår,
Se Hans blick, som klar och frigjord upp till
Fadershuset går!
Se Hans mun, som fast förstummad tyckes lif-
vets lösen ge
Och, när fienderna jubla, för de vilseförda be!

Ecce Homo! När dig ondskan månggestaltad
locka vill,
Se, hur Han med blotta blicken bjuder mörkrets
här stå still!
När dig synden söker fånga med sin fagra orma-
list,
Se på Honom, i hvars hjärta ej fanns spår af
flärd och brist!

Ecce Homo, när du felat, när dig ångern tryc-
ker ner;
Han, den evigt kärleksrike, än för fallne bröder
ber!
Håll dig fast vid frälsarhanden, slut dig tätt in-
till Hans bröst,
Han allena äger frälsning, Han allena äger
tröst!

Ecce Homo, när du dignar under plågor, sorg
och nöd!
Hvad är all din lumpna smärta mot hans qual-
uppfyllda död?
Aldrig mötte sådan ångest på din törnbeströdda
stig,
Som den vända Frälsarn kände, när Hans hjärta
brast för dig!

Ecce Homo uti lifvets solbelysta morgonstund,
Lär af Honom lyckan bygga på den enda, säkra
grund!

Ecce Homo! Se på Honom, när du sänks
dödens dal,

Gode herden bär dig hemåt undan lifvets strid
och qval!

1893.

Änglavakten.

(Till min son Percy.)

Bär du helt späd i vaggan låg
Och såg dig kring med munter håg,
Med mun som log och ögon klara,
O, hörde du ej vingars sus
Och änglahymners stilla brus,
Med toner himmelskt underbara?

När feberhet var pulsens glöd,
När blek var kinden, nyss så röd,
Och lilla hjärtat ville stanna,
Hvem var som gaf dig lif på nytt,
Hvem gaf dig åter kraft som flytt,
Och svalkade din heta panna?

När så du knappast lärt att gå,
Men stolar, bord besteg ändå,
Hvem var som följde dig i spåren?
Hvem stödde dig när foten slant,
Och höll dig undan klippans brant
Och röjde väg bland vilda snåren?

När genom skog och mark så käck
Du red din springare i sträck
Och drömde om allt skönt i världen,
Hvem höll din tygel tyst i hand
Och ledde som med dolda band
Den öfverdådigt vilda färden?

Och när på isens glatta ban
Du flög, där förr du varit van,
Så obekymradt lätt i hågen,
Hvem var som hejdade ditt lopp
Just där den falska råk slog opp
Och lurande låg djupa vågen?

Det var din ängel, sänd af Gud,
Att troget hviska om Hans bud
Och värna mot all nöd och fara!
Han skyddat barnets lif och lem
Och för dig sist till saligt hem,
Den tysta, dolda Änglavakten!

1893.

Barabbas.

Vildt som hafvets vreda vågor
Skummar folkets raseri,
Hemskt sig hvälfva hatets lågor,
Närdt af nattsvart hyckleri.
Stolta, sträfva fariséer
Egga upp den råa hop,
Njutningslystna sadducéer
Stämma in i pöbelns rop.

Korsfäst, kortfäst fräcke fänen,
Som har trotsat lagens bud,
Korsfäst timmermannasonen,
Som har gjort sig själf till Gud!
Så allt högre ljödo ropen
Från en vilseförd nation,
Som sig styras lät af hopen
Kring Pilati domartron.

Men som klippan lugn ses trona
Midt i hafvets vilda brus,
Krönt af blodig törnekrona
Han står himmelskt ren och ljus.
Sanning strålar ur hans öga,
Kärlek flammar i hans blick,
Gudom röjes i hans höga,
Ädelt själfmedvetna skick.

Där i hopen står en annan,
Bojor fjättra hand och fot,
Ofrid hvilar på hans panna,
Blicken ljungar hejdlöst hot.
Bleka läppar, bistert slutna,
Le ett löje hårdt och kallt;
Händerna af vrede knutna,
Reslig, trotsande gestalt!

Det var Barabbas, som mördat
Under orgiers vilda larm,
Som af brottet frukten skördat,
Straffets bojor, sorg och skam;
Han som med sin röfvarskara
Höll Jerusalem i skräck,
Trotsande den största fara,
Oförvägen, hård och fräck.

Se, en blick af kärlek sänder
Honom högrest Gudason,
Utan tack den återvänder,
Mött af harm och hat och hån;
Som när blixten skönt förgyller
Hotfull, tordönsladdad sky,
Kolsvart natt med solglans fyller
För att genast slocknad fly.

Romersk höfding tyckes tveka,
Dådlös dröjer lagens tolk.
Männe han en stund vill leka
Med föraktadt Judafolk,
Tänker dock till sist: låt fara
Rättslöshetens sista dam.
»Välj», han ropar, »hycklarskara,
Jesum eller Barabbam!»

»Skall jag fria fräcke fången,
Onda maktens syurne slaf,
Honom döda, som så mången
Lif och kraft och helsa gaf?»
»Ja», allt högre ropen ljödo,
Som ett tordön bröt det fram:
»Korsfäst Jesum», så de bjödo,
»Gif oss åter Barabbam!»

Så till korsets marter drifves
Människornas bäste vän,
Medan lif och frihet gifves
Röfvarhöfdingen igen.
Uselt lif man väl bevarar,
Länge syndarn lefva får;
Ty så länge världen varar
Barabbas ibland oss står.

Du, hvans syndaboja lossats
Af barmhertig frälsarhand,
Men hvans hårdhet dock ej krossats,
Ej bytts ut mot ädel brand;
Du, hvans hala tunga mördar
Barnslig enfald, hopp och tro,
Som blott makt och skatter vördar,
Lycklig i din falska ro;

Du som fagra drömmar drömmar
På din blomsterprydda stig,
Men därunder honom glömmar,
Som på korset dog för dig.
Du som på den törnekrönte
Vältat dina synders lass,
Blott med köld hans kärlek lönte,
Du, just du, är Barabbas!

1895.

Jättarnes beseegrare

(till min son Robert).

Börka jättar möta dig i världen,
Ack du ser dem nog, om rätt du vill!
Gärna hindrade de himlafärden,
Om de endast ägde makt därtill.
Vaka därför troget! Afgrundsanden
Uti tusen former byter sig;
Håll du fast din Frälsare vid handen,
Han till himlen säkert förer dig!

Möta högmod, afund, lögn och vrede,
Sinnlig lusta, vinningslystnad snöd,
Alla skötebarn utaf den lede,
Som dig svurit undergång och död,
Som dig gärna snärjde uti banden,
Listigt lurande på dunkel stig,
Håll du fast din Frälsare vid handen,
Han till himlen säkert förer dig!

Han skall fälla onskans jättar alla,
Bära dig till lugn och ljuflig hamn,
O, ditt segerrop skall härligt skalla,
När du hvilar salig i hans famn!
Undan viker slagne afgrundsanden,
Upp till fadershuset går din stig,
Om du aldrig släpper frälsarhanden,
Som till himlen säkert förer dig!

1891.

Lycka.

I döfvande bojer bundits
Den fria våg
Och svalorna styrt mot söder
Sitt glada tåg,

Och rosorna dofta ej längre
Om soligt tjäll,
De tjusande blommor vissnat
I kylig kväll.

Som bländande hvita koraller
Stå gran och tall
Och glittrande grenar gunga
För vind så kall.

Hur kan du då sjunga din visa
Med munter röst,
Du vänliga lilla fågel
Med purpurbröst?

Hur kan du så sorglös vara
I bister kväll
Och hoppa på frusna grenar
Så soligt säll?

Hvi skulle jag vara annat
Än nöjd och säll,
När himlen en vän mig gifvit
Och eget tjäll?

Hur kan jag annat än sjunga
Med munter röst,
När tjusande toner mig gifvits
Och sorgfritt bröst?

Hvad frågar jag efter om vintern
Kring nästet rår;
För hjärtan som troget älska
Det finns blott vår.

När isiga nordan rasar
Bland björk och tall
Och bröstet kännes så fruset
Och vingen kall,

Då sveper jag skälfvande vingen
Om hjärtats vän,
Den fryser ej mer och bröstet
Blir varmt igen.

Och tyckes mig vintern långsam
Och långt till vår,
Och smyger sig i mitt öga
En längtans tår,

Då kysser hon bort mina tårar,
Bekymren dö
Och åter vi sjunga vår visa
I frost och snö.

Så lyser det ständigt solsken
I sångarns bo,
Blott trogen, offrande kärlek
Ger fröjd och ro.

1874.

Gif akt!

Far du med förlig vind öfver soligt leende
vatten,

Skåda *mot djupet ned!* Där bo mörker och
död.

Kastas din båt under stormarnes strid mot
de skummande skären,

Skåda *mot höjden upp!* Där bo frälsning
och lif!

1894.

”Det var en gång.”

»**D**et var en gång» —, så hördes ofta orden,
När ännu späd jag satt på moders knän
I detta hem, som var mitt allt på jorden,
I hennes famn, som var min bästa vän.
»Det var en gång» —, så började hon sagan
Och strax jag glömde bannorna och agan,
Och fördes hän af fantasiens makt
Till drömmens värld, så full af lif och prakt.

»Det var en gång», då uti själen bodde
All barnets oskuld, all dess sinnesro,
Då allt jag hoppades, då allt jag trodde
Och var så säll uti mitt hopp, min tro,
Då hjärtat var så rikt på ädel värma
Och tanken mäktade blott ystert svärma,
Då hvarje kväll, se'n gladt jag läst min bön,
Kom ljuflig sömn med dröm så underskön.

»Det var en gång», då hvarje dag som grydde
Min kraft blef ny och ny också min fröjd,
Då sorgen hastigt kom och hastigt flydde,
Som liten bäck flyr hän från grönklädd höjd,
Då världens strid och larm mig brydde föga,
Min själ var ren, som källan klart mitt öga,
Det var en ousägligt härlig tid!

Det *var* en gång! Min själ, du fåfångt gråter,
Den sköna tiden kommer ej igen.
Men får du blott din barnakärlek åter,
Och kan som barn du tro och hoppas än,
Kan Gud på bönens vingar du dig närma
Med barnets oskuld och med barnets värma,
Då komma skall en barndom evigt lång
Och mångfaldt skönare det *blir* en gång.

1888.

Adam Homo

(till Paludan-Müllers dikt).

Se här en mänskosläktets sorgedikt,
Det trotsigt svaga mänskohjärtats bikt,
En väldig suck, hvars toner aldrig tystna.
Här hvarje mänsklig svaghet känns igen
Och möter oss en svekfull gammal vän,
Till hvars sirénsång vi så gärna lyssna.

Hvad mäkta väl vår styrka och vår dygd?
På lösan sand är all vår storhet byggd,
Blott stoft den makt, uti hvars hägn vi sutto,
Af egen kraft vi stiga knappt en tum,
Men få allt mera lära: »Homo sum
Nihil humani mihi alienum puto!»

Ja, hur vi kämpa mot det ondas värld,
Vi finna snart att synd och lögn och flärd
Var slutet, dit med all vår kamp vi kommo.
Dock räddning finnes, hjälparen är när,
Igenom strid till seger Han oss bär,
Den andre, gudaborne Adam Homo!

1889.

Brand

(till J. M. med Ibsens »Brand»).

Väl må du beundra den kraft af stål,
Som ej viker för faran en tum,
Som går med fasthet mot säkert mål,
Ej lemnar åt tvekan rum.
Men glöm dock aldrig, att plantan dör,
Om solen ej lyser därpå,
Att ständig nordan växten förstör,
Små knoppar i frost förgå;
Att den ande, som endast oböjligt hård
Är döf för klagan och nöd,
Väl krossar som blixten, men under hans vård
Det fostras blott sorg och död.

1886.

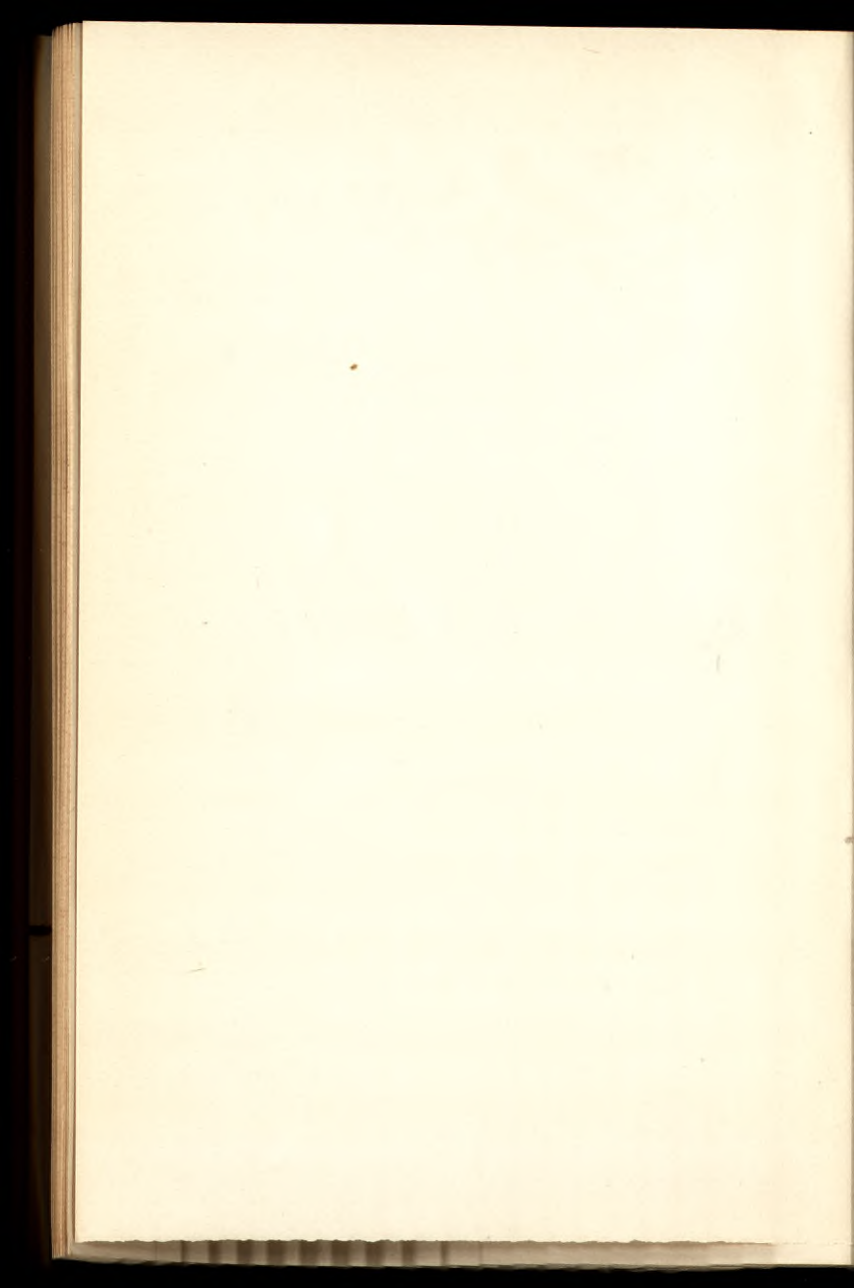

II.

KÄRLEK OCH VÄNSKAP.

*

Cecilia!

(på min mors namnsdag.)

Hur rikt uppå välljud klingar
Ditt dyra, älskade namn!
Hvad syner för ögat det bringar,
Hvad minnen det bär i sin famn!
Hur glödande varmt vårt hjärta slår
När helst vårt öra smekande når
Cecilia!

Det namnet så ljufligt talar
Om lefnadens morgonstund,
Om joller i soliga salar,
Om lekar i lummig lund;
Och jublande fröjder och sprittande glam,
Allt lockar det namnet så lefvande fram:
Cecilia!

Men äfven om svidande smärta
Der ljuder en ton så blid,
Hur sörjande barnahjärta
Vid älskande bröst fann frid.
Det bästa, det skönaste på vår jord
För barnet slöts i det enda ord:
Cecilia!

Och när vi med oro vaknat
Ur barndomens lyckliga ro,
Och stundom med suckan saknat
Vår glada, lefvande tro;
När svept i töcken vår framtid stod,
Ditt namn oss skänkte förnyadt mod,
Cecilia!

Och hotade mörkrets skaror
Och ondskan lade försåt,
Och lurade lömska snaror
På fagert lockande stråt;
Där lyste en stjärna, bländande klar,
Vår dyrkade morgonstjärna det var:
Cecilia!

Och, Gud vare lof, än lyser
Den stjärnan med mäktigt sken,
Än värmer hon hjärtat som fryser
Och håller vår känsla ren!
Ännu en makt så underligt stor
I detta älskade namn det bor
Cecilia!

Hur tiden vårt minne försvagar
Och mattar vårt hjärtas slag,
Bland tusen flyende dagar
Vi minnas vår moders dag.
Och härligt skall stråla i lefnadens qväll
Och locka med makt till de saligas tjäll
Cecilia!

1883.

Till Emelie
(på hennes födelesdag).

Jag har så litet att gifva
Som gård på din högtidsdag,
Men fastän ringa de blifva,
Min sång och min gåfva tag!

Tag mot ett älskande hjärta,
Som slår med den varmaste glöd!
Tag mot det i glädje och smärta,
Behåll det i lif och död!

Tag mot en bön för din lycka,
En bön för ditt eviga väl!
Må glädjens blomster dig smycka
Och friden bo i din själ!

Tag allt hvad jag eger i världen,
Som reskost på livets älf!
På villande lefnadsfärden
Tag med dig mitt allt, mig själf!

1889.

Till Emelie

(på 10:de årsdagen af vårt bröllop).

Det lider mot middag, solen står
Allt re'n på sin bästa höjd;
Som morgonens dimmor minnet förgår
Af ungdomens jollrande fröjd.

Men aldrig förbleknar den dagens glans,
Ej nås utaf glömskans natt
Den dag, då i jublande sällhet vanns
Min bästa, min skönaste skatt.

Den dag, då vi bundos med mäktiga ord,
Då af oss tvenne blef ett,
Den dagen ej glömmes, ty aldrig på jord
En skönare dag jag sett.

Du stod där, du kära, fager och vän,
Med en himmel i ögon blå,
Och så skall du stå för mitt minne än,
Hur dagarne komma och gå.

Du stod där så tjusande, älsklig och fin,
Som en af Guds änglar små,
O, att du kunde till sist bli min,
Det kan jag ej alls förstå!

O, att du ville taga som gärd
Mitt hjärta, så skröpligt och armt,
Så fullt af dårskap, villa och flärd,
Fast af kärlek glödande varmt!

O, att du ville i glans gå opp
Som en sol i mitt dunkla hus,
Och fylla min ande med mod och hopp,
Min hydda med värme och ljus!

Det blef dock så och på livvets stråt
Vi vandrat framåt, vi två,
Vi ha delat bekymmer, suckar och gråt,
Men glädje och lust också.

Vi sett åren brådszkande rulla bort
Som böljor på stormande haf,
Men syntes än tiden underbart kort,
Oändligt mycket han gaf.

Han skänkt oss rikligt af sällhet och frid,
Af kärleks himmelska vår;
Det var dock en härlig, välsignad tid,
De flyktade tio år.

Nu står du som soln i ett soligt hem,
Kring dig dina gossar små,
Med oändlig kärlek älskar du dem,
Men så älska de dig också.

Du kärlek gifvit rikligt som få,
För din ömhet ej gräns det fanns,
Och därför du vunnit kärlek också
I ett mått, som blott sällan vanns.

Gud signe dig, kära, för gångna år,
För solig som mulen dag,
För kärlek, som än i sin blomning står,
Med frukter af ädelt slag!

För tio rika, lyckliga år,
För offrande trohet, ack,
För skingrad smärta, för torkad tår,
För allt hvad du gifvit: tack!

Till ett brudpar.

Bärute står jorden i bröllopsskrud,
I blomstrande bojor bunden,
Och rymden dallrar af högtidsljud
Och rosorna dofta i lunden.
Små bäckar muntert mot tufvorna slå,
Sin sprittande visa de sjunga,
Och änder och måsar gunga
Med lust öfver böljor blå!

Hur längta vi ej efter sommarens fröjd,
När vårliga blomster knoppas,
När lärkor drilla i blånande höjd
Och bjuda oss älska och hoppas!
Hur längta vi ej efter sommarens ljus,
Dess ljufliga lif och värma,
När i vårens kvällar vi svärma
Och lyss till dess smekande brus!

Så längta vi ock efter eget bo,
När ungdomens pulsar brinna,
Och hoppas så visst i dess ljufliga ro,
Att lefnadens sällhet finna.
Hur ter sig ej lifvet i högtidsskrud,
Hur glöms ej all oro och smärta,
När till saligt bäfvande hjärta
Vi sluta vår älskade brud!

Och väl må det kallas en högtidsstund,
När det heliga löftet blir gifvet,
När inför vår Gud uti fast förbund
Två hjärtan enas för lifvet.
Ja, finnes för lyckan en säker hamn,
Så är det den egna härden,
Och finns det en fristad i världen,
Så är det vår makas famn.

All världens äflan och jäktande larm
Vid hennes sida vi glömma,
Så lugnt som barnet på modrens arm
Hos henne vi lyckliga drömma.
Hon ger oss styrka till ädel strid,
Står troget och fast vid vår sida,
Hon lär oss att tåligt lida
Och bjuder oss tröst och frid.

Men sommaren blir ej alltid så skön,
Som vi den i drömmen tänka;
Där faller frost öfver ängen grön,
Små blommor frusna sig sänka.
Där brusar fram en väldig cyklon,
Som åldriga stammar bryter,
Och regnet i strömmar flyter
Vid åskors döfvande dån.

Så blir ock lefnadens sommardag
Ej alltid så skön som vi drömma,
Vår lycka kan krossas af ödets slag
Och solen i moln sig gömma.
Och frost kan komma i tjäll så varmt,
Dess ljusa glädje kan vika
Och hemmet, det soliga, rika,
Kan plötsligt bli mörkt och armt.

Då gäller att stå uti stormen fast,
Ej fegt för farorna vika,
Och om än hjärtat af vända brast,
Dess kärlek och tro ej svika.
Då gäller att visa himmel och jord,
Att, hur än ödet oss slagit,
Vi hellre det tyngsta fördragit
Än brutit vårt löftes ord.

I unga, om så uti lust och nöd
I trofast sluten Er samman
Och vården med aldrig tynande glöd
Den heliga kärleksflamman,
Då skall ej själfva dödens cyklon
Slå ned Er soliga hydda,
Men himlens Herre Er skydda
Mot stormarnes hotande dån.

Guds frid med Eder, I älskade två,
I lyckliga unga makar!
Vår kärlek skall följa hvarthän I mån gå,
Och öfver Er sällhet vakar.
Och hvad vår ömhet ej mäktar mer,
Må Gud i sin nåd Er gifva!
Får Han Eder stamgäst blifva,
Blir lyckan bofast hos Er.

1887.

Till en vän.

Fvarför tro att jag har glömt dig,
Jag som gaf dig all min vänskap?
Tror du väl så lätt de glömmas
Dessa vänligt ljusa stunder,
Då vi undan världens buller
Sökte lösa lifvets gåtor,
Eller dessa ystra stunder,
Då vi i bacchantisk yra
Glömde forntid, glömde framtid
Och blott njöto dagens fröjder?

Tror du väl jag redan glömt det,
Hur den första varma vårdag
Genom fält och skog vi gingo,
Att med barnets yra glädje
Bjuda vårens sol välkommen;
Eller hur om vinterqvällen,
När därute kölden rädde,
Vi dock hade nog af värme,
Fulla glas och fulla hjärtan?
Lifvet är så rikt på sorger
Och så fattigt uppå glädje,
Att man ej har råd att glömma
Blott en enda lycklig timme.
Världen är så uselt fattig
Uppå sann och trogen vänskap,
Att en dåre den må kallas,
Som har glömt *en* verklig vän!

1877.

Hälsning till C. v. S.

Hur svårt att styra på svallande sjö
Mot det vinkande fadershus!
De varnande röster allt mer vilja dö
I de vredgade böljors brus!

Och hjärtat kallnar för isande vind
Och mycket, som förr var oss kärt,
Nu synes för blicken, af tårar blind,
Till sist vara intet värdt.

Och stormen växer och mörk blir vår jord,
Betäckt utaf tviflets natt;
Då kastas så mycket med sorg öfver bord,
Som förr var en dyrbar skatt.

Och vänskapens härliga ungdomsdröm
Och kärlekens himmelska lån
De vråkas då ut i den vilda ström
Och sjunka vid stormarnes dån.

Ty så är den härjande tidens gång,
Han plundrar oss mer och mer;
Och där vänskapen sjöng sin gladaste sång
Snart man saknadens tårar blott ser.

Men det finns dock kärlek som aldrig förgår,
Hur än stormarne rasande slå,
Och det finnes vänskap som troget består,
Om än rymderna ramlå må.

Och en sådan vänskap bundit oss två
Med ett band som ej slitits itu,
Ett evighetsband, som skall säkert bestå
Långt bort om det flyktiga nu.

1893.

Till min son John!

(på hans födelsedag).

Gud skydde dig, älskade gossen min,
På lefnadens brusande våg!
Han hålle så barnsligt och rent ditt sinn',
Så manligt ädel din håg!

Gud styre din båt på den villande färd
Mellan onskans lurande skär,
Förbi all villa och synd och flärd,
All mörkrets hotande här!

Framåt, min älskling, framåt till strid,
Till strid uti Herrans namn,
För sanning och rätt, och sist till frid
I den eviga kärlekens famn!

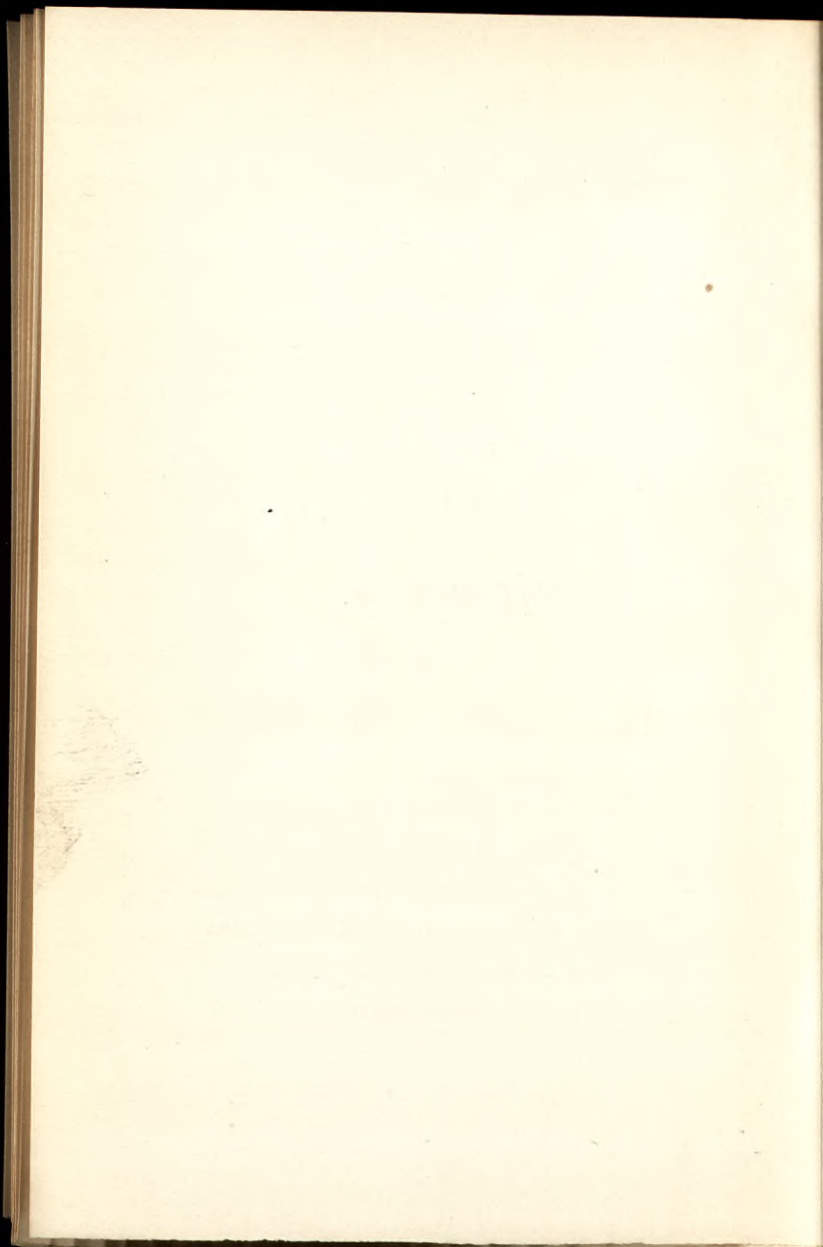
1894. —

III.

NORDEN.

Svenska flaggan.

Bred ut din duk, den gula och blå,
Du härliga Svenska flagga!
Bevara de minnen du bär uppå,
Låt intet till sömn dig vagga!
Bred ut din duk öfver haf och land,
Lys klart som en skyddande stjärna,
Med kärlekens trollmakt värna
Vår fria, älskade strand!

Lys stolt som förr, när i stormig tid
För din åsyn darrade världen,
När fram du förde till blodig strid
Öfver hafvet den gungande färden,
När segrande sam öfver Östervåg
Claës Christersson Horns eskader,
Och vid jublande kanonader
Mot Juten gick Bagges tåg!

Lys utan fläck, som från Ölands topp,
Där den tappre Psilander höll vakten
Och stred som ett lejon mot väldig tropp,
Tills han böjdes af öfvermakten!
Sprid än den glans som på Ehrenskiöld göts,
När besegrad som segrare firad,
Med blodiga lagrar sirad,
Af czaren i famn han slöts!

Lys full af trots, som vid Hoglands skär,
Okufvad af vidriga öden,
Och nutids vekliga slägte lär
Att segra ännu i döden!
Lys högt i glans som från Amphions däck
Den strålande Julidagen,
Då af »snillekonungen» slagen
Barbaren flydde med skräck!

Låt guldet stråla på trohets fält,
Låt korset i solglans glimma,
Så skönt som i jublet vid Breitenfeld,
Som i Lützens blodiga dimma!
Lys stolt i din ringhet, kan hända ändock,
Hur föga man nu dig fruktar,
Sina fiender Svensken tuktar,
Som vid Leipzig och Jüterbogk.

Slå ut din duk som i ärans dar
Öfver snöiga skånska fälten,
Som då när Carl Gustaf lagrarne skar
Med sitt segertåg öfver Bälten!
Låt nordan sjunga bland gult och blått,
Som vid Narva och Clissow han sjungit;
Där mot Goliath David sprungit
Och den skönaste seger nått!

Lys klart, att troget i fröjd som sorg
Vår fosterlandskärlek blossar,
Så glödande varm som vid Helsingborg
Hos Stenbocks fattiga gossar;
Att vi fasta som klippan mot fienden stå
Som vid Pulkila, Lappo och Juutas,
Att aldrig på offer prutas,
När det gäller som svenskar bestå!

Bred ut din duk öfver land, öfver haf,
Kring ett enigt och mäktigt Norden,
Att våldet som nalkas må finna sin graf
I den fattiga Svenska jorden!
Bred ut din duk öfver koja och slott,
Bred den ut öfver kung och bonde,
Att icke själfva hin onde
Törs hota dess färger blott!

Blås stark, blås stolt, du flagga så kär,
Blås kraft uti Svenska hjärtan,
Okuffigt mod som segra oss lär
I fröjd som i tyngsta smärtan!
Blås fast förtröstan i mulna dar,
Blås frid som kring landet vakar,
Blås kärlek som allt försakar,
Blås högt, du Svenska standar!

1893.

Till Finland.

 , Finland, du, som näst mitt fosterland
Jag slutit in i djupet af mitt hjärta,
O, att jag kunde slita dina band
Och sopa undan all din bittra smärta!
O, att jag kunde krossa den barbar,
Som vågar röra hvad du dyrast har!

O, att jag kunde lyfta oket af,
Som centnertungt din starka skuldra trycker,
Och bädda ned i mildsjup, nattsvart graf
All czarens makt, hans tyranni och nycker!
O, att jag kunde med ett enda slag
Ditt mörker skapa om till solljus dag!

Är detta lönen för det tålmod
 Hvarmed du snart ett sekels bojour burit,
 Din lön för att med stilla, fridsamt mod
 Du troget hållit ederna du svurit,
 Att du af den tyrannen allt fördrog
 Som Finlands hopp en gång till marken slog?

Så ha förgäfves dina söner blödt
 Med segerns lagerkrans om bleknad tinning,
 Förgäfves tyst som offerlam de dött.
 Hvad är af deras plågor nu din vinning,
 När med despotens maktspråk: »Så vill jag!»
 Man plundrar dig på frihet, rätt och lag?

Förgäfves Döbeln som ett lejon stred
 På Lappos fält, vid Juutas, Kauhajocki,
 Förgäfves Adlercreutz förfäran spred
 Vid Revolax, Oravais och Sikajocki,
 Förgäfves Sandels sken af ädelt mod
 På sin Bijou i snöglans, stänkt med blod.

Förgäfves sjöng din store skaldekung,
 Så det gaf eko i hvar Finnes hjärta,
 Och än i doften af Topelii »ljung»
 Man känner Finlands fröjd och Finlands smärta.
 Förgäfves dina söner klippfast stå
 Mot våldets böljor, som allt högre gå.

Var allt förgäfves? Nej, det finns en Gud,
 Mer stark än Österns suveräna dårar.
 Han lyssna skall till dina suckars ljud
 Och troget räkna dina tysta tårar.
 Än skall du blifva lycklig, stolt och fri,
 Än kommer dag, än är ej allt förbi.

Förtröttas ej, men kämpa tyst och fast,
 Var oförfärad och förbida Herran!
 För droppens fall den hårda klippan brast;
 När nöd är störst, är hjälpen icke fjärran.
 Din räddning kommer som ett tordönsslag
 Och då i solglans randas Finlands dag!

Bernhard Elis Malmström.

Hörde du vindens klagande ton genom gungan-
de säfven,
Hörde du böljornas suck djupt under isarnes
bädd?
Smektes ditt öra en gång af de ljufligt smäl-
tande toner,
Som under dödens kval ljuda från snöhvit
svan?
Då har du hört hans sång, den ädlaste sångarns
i Norden,
Hans, som svärmat så ömt, sjungit så man-
ligt ändå.

C. W. A. Strandberg.

(Talis Qualis.)

Lyss till sången, den manligt höga,
Klar som klingande klockors ljud!
Brokiga bilder möta dig föga,
Tjusande skön är dock tankarnes skrud.
Under den ärliga Svenska drägten
Klappar ett hjärta så svenskt och stort,
Därför för sångarn lyssnande slägten
Öppna beundrande hjärtats port.

1878.

C. D. af Wirsén.

Hur de tjusa, dessa toner,
Ljufva, milda, allvarsamma,
Fria ifrån yster flamma,
Närd af glödande passioner.

Hur den smeker, blida sången,
Lik en näktergals om våren,
Där bland välljud höres tåren
Från en själ som ännu fången

Längtar efter dagens ända,
Då mot evigt ljusa höjder
Anden svingar hän till fröjder
Anade, men aldrig kända.

1880.

F. Grafström

(till J. M—y).

Ädelt stilla var hans diktning, broder,
Blid och stilla som ditt eget väsen,
Mera lik en blomma, dold bland gräsen,
Än de mäktigt vilda diktens floder
Som fört världen framåt på sin bölja
Eller bort dess bästa skatter skölja.

Blid och stilla var hans andes diktning,
Men förklarad af det sanna ljuset,
Ej som mängdens, krälände i gruset;
Ren och ädel var dess hela riktning
Och vid hvarje ton af fröjd som smärta
Klappar det ett varmt, ett mänskligt hjärta.

1880.

Carl Snoilsky.

Du bringar drufvor, du bringar rosor,
Du skänker i af ditt unga vin,
På alla stigar, på alla kosor
Du slår din ljudande tamburin.

Du målar vimlet på la Chiaja,
Där golfen rodnar för solens kyss,
Du prisar Nina la Lavandaja
Och ung och gammal till sången lyss.

Du sätter ynglingars barm i lågor
Med sång i pansar på Polens dag,
Du gråter stilla vid Tiberns vågor
Den kära, signade Juledag.

Af skönhet drucken i söderns nejder
Du minns dock Sverige och Sveriges folk
Och för dess skönhet, dess stolta fejder
Du blef en tjusande, mäktig tolk.

Och »Svenska bilder» du präktigt målar
Med färger fulla af lif och kraft,
Och piltens öga af stolthet strålar,
Att Sverige sådane stormän haft.

Med mästarehand lät du lyran tona
Så hjärtefängslande, manligt skön.
I diktens värld bär du kungakrona
Och folkets kärlek blef skaldens lön.

1893.

Viktor Rydberg.

Kungssorg hvilar tung öfver diktens rike,
Solljus Balder fallit för blinde Höder,
Tröslöst står vid blomsterbetäckta bären
Folket i tårar.

Somnat har den vördade Svenske Siarn,
Han som visdom talat med rena läppar,
Till hvars ord den törstande trötta hopen
Häpnande lyssnat.

Tyst är sången, som, utaf änglar buren,
Eko gaf i ärliga Svenska hjärtan,
Tyst orakelspråket, som spordes vida
Hän öfver Norden.

Skön var dikten, skön som i marmor mejslad,
Ren som rymdens skimrande æthervågor,
Majestätiskt hög som det solbelysta
Väldiga snöfjäll;

Genomskinligt klar som den friska bölja,
Som kristallen nyss utur bergen bruten,
Djup som hafvet, gömde hon i sitt sköte
Sanningens pärlor.

Hvem skall nu de domnade sinnen väcka,
Lik Dexippos elda en dådlös skara,
Främst i ledet visa de unga väg till
Evighetssegrar?

Hvem skall själfviskhetens dämon bekämpa,
Mammonsdyrkans fjättrade fångar lösa,
Skall som sagans Heimdall med Gjallarhornet
Sömnen förjaga?

Hvem skall lifvets dunklaste gåtor lösa,
Sanningsguldet strö bland det arma folket,
Hvem skall själfuppoffrande som Prometheus
Visdom oss lära?

Åldrig kämpe stod på sin lefnads Nebo,
Såg med längtan öfver Jordanens vatten,
Där i solglans strålade utan gränser
Sanning och frihet.

Kom så döden, löste de tunga bojor
Som den ädla anden vid stoftet bundit;
Salems evigt skimrande salar famnat
Sökande siarn.

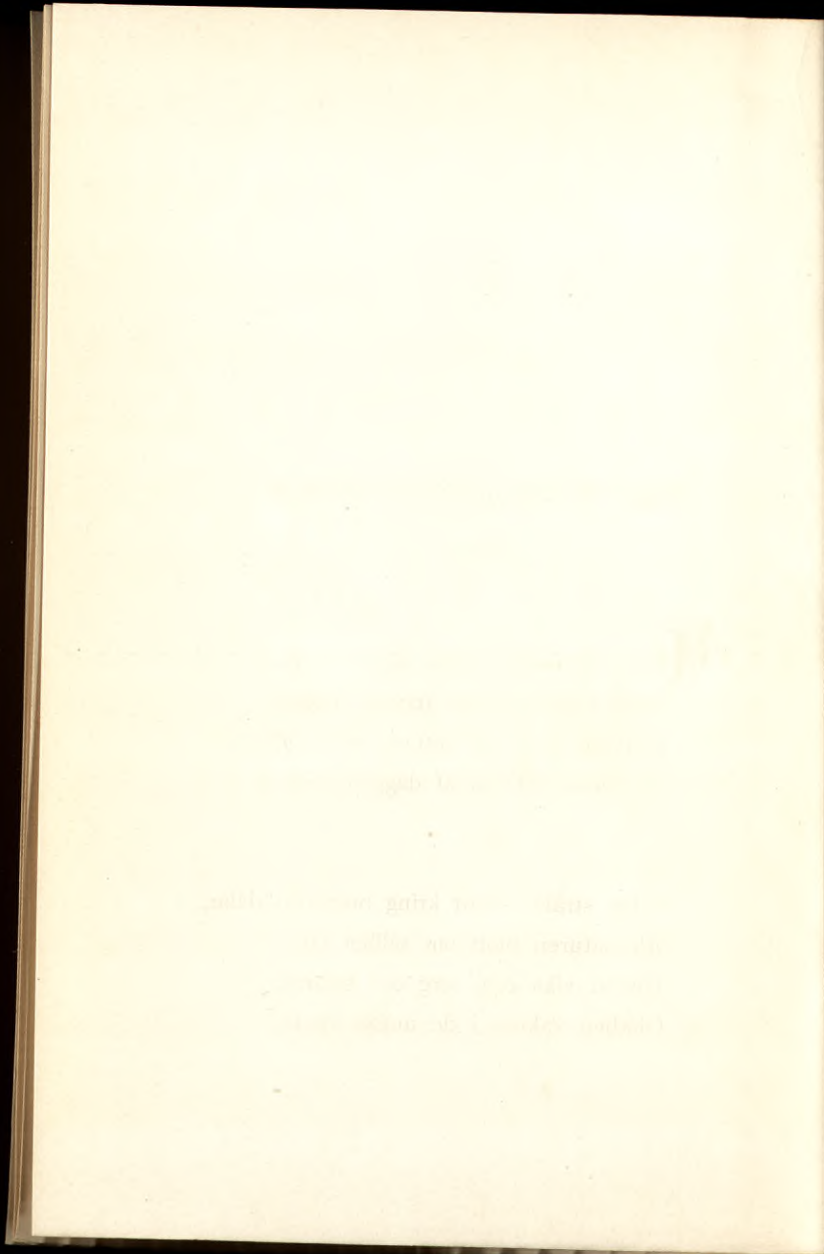
Kungssorg hvilar tung öfver diktens rike,
Solljus Balder fallit för blinde Höder,
Tröstlöst står vid blomsterbetäckta båren
Folket i tårar.

1895.

IV.

·IN MEMORIAM.

Hugo Montgomery-Cederhielm.

Vårens blomster öppna sina knoppar,
Bäcken ystert öfver tufvan hoppar,
Björken smeks af vestans milda fläktar,
Sippan dricker lif af daggens nektar.

Solen strålar skönt kring berg och dalar,
All naturen blott om sällhet talar;
Undan vika oro, sorg och smärta,
Glädjen vaknar i de ungas hjärta.

Hvadan då väl dessa bittra tårar?
Hvadan denna sorg, som pannan fårar?
Hvarför darrar ynglingen på rösten
Och bland bröder fåfångt söker trösten?

Han är borta, han den ädle vännen,
I som honom älskat, I nog kännen,
Hvad han var för gamla som för unga,
Hur han kunde älska, tala, sjunga.

O, hur varmt det klappat detta hjärta,
Huru trofast så i fröjd som smärta!
Tro och hoppas, älska och förlåta
Var hans konst att lösa lifvets gåta.

Att ej endast själf på rosor vandra,
Men att göra lifvet lätt för andra
Var hans mål, och hur han lekfullt drömde,
Hjärtat evighetens allvar gömde.

O, hur kort och dock hur rikt var lifvet
Som åt denna rika själ blef gifvet;
Hvar hans ungdomsfriska lyra klingat,
Lif och fröjd hon sorgsna sinnen bringat.

Sörjen, trogna vänner, han är borta,
Ljuft var lifvet, men dess stunder korta.
Må den trösten hejda sorgetåren,
Han var lycklig, han fick dö i våren.

Han fick dö, när ännu skönt var lifvet,
Än dess Eden icke öfvergifvet,
Minnet friskt af barnets ljufva fröjder,
Hoppet leende mot ljusa höjder.

Vårens blommor lik han snart fick sluta,
Hann blott älska, hoppas, le och njuta;
När han fullast njöt af lefnadsfröjden,
Sjönk han hän i dödens famn från höjden.

Så, blott så, den unge sluta borde,
Skönare hans lif den döden gjorde,
Skönt han dog, som förr han plägat sjunga,
I en fager nejd bland glada, unga.

Hjärtat sörjande för Gud sig böjer,
Vännen gått, men än hos oss han dröjer,
Ty om livvets vårdag är förgången,
Lefver han i minnet och i sången.

1872.

Thomas Cecil.

Så är hon slut, din lefnads korta saga,
Hon lätt flög hän, som barnets första dröm,
Som vårens skyar öfver himlen draga,
Att brista snart i milda tårar hän.

Som liten stjärna slocknar ut i kvällen,
Se'n hon på fästet lyst en kort minut,
Så slöts ditt lif, att dunkla jordetjällen
Mot evighetens solglans byta ut.

Du var så obeskrifligt ljuf, du lilla,
När du med blicken full af barnafröjd
I modersfammen hvilade så stilla
Och log och jöllrade så hjärtligt nöjd;

Du var så ljuf, i glädjen som i nöden,
Då utan knot du hvarje plåga bar.
Du tycktes le ännu mot själfva döden,
Som om du drömt en dröm så underbar.

Och när dig skördemannens lie rörde
Och bröt vår lilla bleka rosenknopp,
Vi som ett sus af änglavingar hörde,
Som liten själ till himlen buro upp.

Du lemnat oss, vårt öga fåfängt gråter
Och hjärtat utaf smärta brista vill,
Du *måste* gå, ty himlen tog blott åter
Hvad som från början hörde himlen till.

Du lilla stjärna, som i hemmet lyste
Så himmelskt värmande, så mild och klar,
Du ängel, som så vänligt mot oss myste
Och himlen re'n i dina ögon bar,

Lys, älsklingstjärna, troget för oss arma
Och drag oss med ditt klara sken till dig!
Bed, ängel, att vår Gud må sig förbarma
Och en gång evigt ena oss hos sig!

1886.

Richard Montgomery.

Stark och stolt du stod i din lefnads morgon,
Full af kraft och sjudande ungdomsvärme,
Solomstrålad hvilade lifvets bölja
Lockande fager.

Manligt stark du stod där med spänstig vilja,
Manligt stark och dock som ett barn i sinnet,
Rik på barnakärlek och barnslig enfald,
Ädel och trofast.

Lifvets fröjder njöt du med helig vishet,
Visste allvar blanda i festpokalen,
Glömde aldrig, midt under barnslig yra,
Evighetsmålet.

Klok och sansad var du, men eftertanken
Kylde aldrig glödande ynglingshjärtat,
Öppen var din hand för den bleka nöden,
Öppet ditt hjärta.

Vänsäll var du, trifiedes ej utan vänner,
Gaf med fulla händer din varma vänskap,
Ej för stunden blott, men för lefnadsdagen,
Trogen i döden.

O, hur gladdes icke mitt brodershjärta,
När jag såg dig så i de ungas skara,
Såg dig stå där säll, i en krets af vänner,
Älskad och ärad!

O, hur skön jag tänkte mig då din lefnad,
Full af glans och vexlande rika fröjder,
Rik på ära, rik uppå verklig lycka,
Skön som en vårdag!

Hvarför blef min dröm utaf himlen gäckad,
Hvarför bröts så hastigt din ljusa bana,
Hvarför togs du utan förskoning bort från
Sörjande vänner?

Därför, broder, måste du dö i våren,
Dödens konst den jollrande vår att lära,
Djupt i unga, brusande sinnen pränta
Lefnadens allvar.

Skönt var lifvet, skönare dock blef döden,
Ljus och glad och full utaf morgonrodnad;
När ditt öga sist utaf natten släcktes,
Dagen begynte.

Så som solen efter en ljuflig majnatt
Strålar fram ur flyende morgontöcken,
Så kring dig sig göt i den sista timmen
Evighetsolen.

1894.

Julius Oscar Mörner.

Så har det brustit, detta ädla hjärta,
Men minnet lefver uti fröjd som smärta,
Ibland de skönaste som lifvet gaf.
Stor är den hop som saknads tårar faller,
Och länge blomstra minnets eterneller,
Af kärlek satta på den gamles graf.

Han stod så stark i lifvets många strider,
En man ifrån de gamla, goda tider,
Då plikt och heder gällde mer än vinst;
Blott samvetslagen fick hans röst bestämma,
Mot dagens hugskott höjde han sin stämna
Och sökte hopens bifall allra minst.

Och därför man med vördnad honom hörde,
 När han betänksam visdoms talan förde
 Med snilletts omoständliga prestige,
 Och skämtets skarpa pil gaf aldrig smärta,
 Ty få som han ha vetat att behjärta
 Den gamla satsen, att »noblesse oblige».

En riddersman han var med upphöjdt sinne,
 I ögat lyste skälmen, men därinne
 Ett guldrent barnahjärta hördes slå.
 Det var hans storhet att i alla skiften,
 På lifvets middagshöjd, ännu vid griften
 Med manligt mod han var ett barn ändå.

Och så blef grefve Oscar kär för många,
 Och under lefnadsstridens dagar långa
 Han mången vän, men ingen ovän fann.
 Nu ljuda endast toner ljufva, veka,
 Och ingen lärer vid hans graf förneka,
 Att J. O. Mörner var en ärans man.

Robert Lagerborg.

Sången är den gode finnen
Med sitt lefnadsfriska mod,
Med sitt ädla finska väsen
Och sitt ungdomsvarma blod.
Aldrig mer vårt öga smekes
Af hans manligt stolta skick,
Ej vår känsla längre eldas
Af hans djupa, varma blick.

Fallen är den trogne kämpen
På sin post i främsta led,
Domnad är den starka armen,
Som för mänskligheten stred;
Tystnat har den stolta stämman,
Som nationens talan fört,
På hvars rena, klara toner
Herskarn själf med aktning hört.

Hvar det gällde rätt och sanning,
Sågs hans mäktiga gestalt,
Färdig att för Finlands välfärd
Utan tvekan offra allt.
Frid och endräkt hälst han lärde,
Men blef bistert allvar af,
Ljöd hans tal som hugg af slagsvärd,
Som en storm på nordanhaf.

Gången är den gode finnen,
Sörjd af tvenne brödrafolk,
Ty för sekelgammal vänskap
Fanns ej någon bättre tolk.
När åt dödens makter Finland
Gaf sin ädle son till skänk,
Brast i kedjan, som oss enar,
Än en fast och mäktig länk.

Svensk till ätt och svensk till hjärtat,
Blef han kär för svenske män,
Och i våra sinnen länge
Skall hans minne lefva än.
Väl vi minnas hur han skyddat
Varmt vårt kära modersmål,
Hur han svenska minnen värnat
Med sin finska viljas stål.

Därför bjuda vi er handen,
Bröder på den östra strand,
Må vi samlas omkring grafven,
Enade af sorgens band!
När så Finland tacksamt faller
På hans bår en minnets krans,
Sverige lägger dit en annan
Med en oförvansklig glans.

Bröder sedan dunkel forntid,
Väl är han er klagan värd.
Klar som böljan, stark som forsen,
Ljus som solen var hans färd.
Väl må Suomis modershjärta
Bäfva utaf bitter sorg;
Få af hennes söner älskat
Så som Robert Lagerborg.

Gustaf Stendahl.

Näl jag minnes, huru först vi möttes,
Hur du gladt och vänligt bjöd mig handen,
Full af kraft i lifvets morgonstund.
Ej af tidens skarpa tand de nöttes,
Outslitligt fasta vänskapsbanden,
Som vi knöto först i Odins lund.

Med det friska lynne dig var gifvet
Njöt du som ett barn och log ditt löje,
Ett olympiskt, utan bitterhet.
Visste dock att allvar finns i lifvet,
Satte plikten öfver hvarje nöje,
Glömde ej för skuggan verklighet.

Väl jag minnes ock, när sist vi möttes
I din solbelysta, trefna villa,
Där din famn stod öppen som din port,
Hur i ljuflig frid vår dag förnöttes,
Hur bekymmerfritt och sorglöst stilla
Tiden som på vingar flydde bort.

Nu din ande flytt till sälla länder,
Men ditt ljusa minne hos oss blifver,
Minnet af allt godt du gjort och sagt.
Broder, än jag trycker dina händer,
Än ett sista famntag jag dig gifver,
Ungdomsvännen tackar för god vakt!

1894.

Olof Jakob Larsson.

Har det stannat detta hjärta, som så varmt och
ädelst slog?
Har det slocknat detta öga, som så sällan
miste tog?
Har den alltid öppna handen i den sista
sömn sig sänkt,
Detta värnadsvärda hufvud sina sista tankar
tänkt?

Så man sporde full af oro; obarmhärtigt svaret
ljöd:

Gamle doktorn gått till hvila, Jakob Larsson nu
är död.

Fallen är den starke kämpen, som mot nöd och
plågor stred,

Brusten är den bästa länken i den vida vän-
skapsked.

Han har gått, men ur vårt hjärta aldrig plånas
ut hans bild,

Full af ädelt, manligt allvar och likväl så barns-
ligt mild;

Detta ärligt fasta sinne, utan svek och utan flärd,

Detta vänligt öppna väsen, som bjöd famnen åt
en värld.

Sorgen vek ur slott och koja, när han stod vid
plågans bädd,
Hos den sjuke hoppet tändes, där han låg vid
grafvens brädd.
Där blef åter morgonrodnad efter lång och dyster
natt,
När med solvarm blick den gamle vid den kvaldes
sida satt.

O, hur barnets öga lyste, hur det under tårar
log,
När den käre gamle doktorn det på armen vän-
ligt tog!
Liksom bräcklig liten farkost hvilat trygg i säker
hamn,
Så de små sig trygga kände uti farbror Jakobs
famn.

Dock ej endast emot sjukdom läkarn läkemedel
bjöd,
Hade alltid öppet öga för all möjlig sorg och
nöd.
Skänkte rikligt åt de arma penninggåfvor, bröd
och ved,
Gaf i tysthet, gaf af hjärtat, gaf sitt hela väsen
med.

Därför blef han kär för alla, icke minst för dessa
små,
Dessa tusental af arma, hvilkas nöd vi knappt
förstå.
Därför flere tusen ögon skymmas nu af smärtans
tår,
Sorgens höstregn ymnigt faller på den gode lä-
karns bår.

Så hans rika lif har lyktat, ädel lifsbragd nått
sitt slut,
Som ett barn i fadersfammen nu den gamle hvilar
ut.
Ärans glans och maktens hägring nås af glöm-
skans böljesvall,
Mänskovännens ljusa minne genom sekler lefva
skall.

1805.

Den sista hälsningen.

Han hvilar, den unge, slagen
Af dödens mäktiga arm,
Hans kraftiga puls har stannat,
Som slog så sjudande varm.

Hans ädla hjärta har brustit,
Så rikt på kärlek och tro,
Hans rastlöst sökande ande
Har funnit sitt mål, sin ro.

Han hvilar, men öfver hans anlet
Hvad glans utaf himmelsk frid!
Han synes död, men han lefver,
Han lefver för evig tid.

Och se, vid hans brystna hjärta
En krans af blommor man lagt,
Som klädt den vissnade barmen
I vårens ljufviga prakt!

Och tårar glänsa på bladen,
Som kärlek förtviflad kysst,
Och doftande rosor och liljor
De hviska så smekande tyst.

De hviska en sista hälsning,
Så glödande hjärtevarm,
Från henne, som dödens vingslag
Med ens gjort så hopplöst arm.

De hviska om fagra ögon,
Som mistat sin strålande glans,
Om tårarnes regn, som fallit
På kindernas blomsterkrans.

Han henne älskat så trofast
Med hela sin glödande själ,
Men huru hans kärlek besvarats,
Det visste han ej rätt väl.

I lifvet han aldrig fått veta
Hur innerligt älskad han var,
I döden små älskliga blommor
De kommo med ljufvligt svar.

De bragte en sista hälsning,
Så full utaf glädje och tröst,
Och än uti grafvens mörker
De hvila vid trofast bröst.

V.

§ FESTLIGT LAG.

Gill Professoren m. m. J. Arrhenius

(då han fyllde 70 år).

Hvem är mannen, som i ögat
Bär så mycket sol och vår,
Fastän öfver hjässan snögat
Sjuttio långa lefnadsår,
Som med ungdomsvärme talar,
Vetenskapens vigde prest,
Än i akademiens salar,
Än vid vänners glada fest?

Hvem är han, som alltid lika
Faderligt vår ungdom lärt,
Med sin kunskapsskatt den rika
Deras kunskapshunger närt;
Som med penna och med tunga
Frön har sått af bästa slag,
Frön som spirat upp och gunga
Skördens rika ax i dag?

Hvem han är? Vi svaret finne
Hvart vår fråga än är vänd,
Dansk och Norrman, Svensk och Finne,
För dem alla är han känd.
Nämn en landtman som ej känner
Hvad Arrhenii lifsverk är!
Undra ej, att han har vänner,
Att han blifvit Norden kär!

När man fyrtio år har kämpat
För sin kära Svenska bygd,
Villor skingrat, fördom dämpat,
Grundat klokhet, flit och dygd;
Stolta minnen blomstersmycka
Sjuttioårig jubelfest
Och man gärna må sig tycka
Svenska folkets hedersgäst.

Gömd bland moln är lyckans stjärna,
Sorg i mången hydda bott,
Man har sett hur sädens kärna
Utan frukt i axen grott.
Himlen gråter haf af tårar,
Hvarför? — Jo, så synes mig,
Som naturens hjärta sårar
Tanken blott att mista dig.

Dock låt dystra skyar grâta,
Vi ej ännu grâta, vi;
Ty fast åren dig förlâta,
Sinnets kraft skall visst förbli,
Troget skall du ännu verka
Som vårt jordbruks bästa vän,
Troget än vår sträfvan stärka,
Elda sjunkna modet än.

Skönt det är om kvällen hvila
Efter trogen manlig id,
Ljuft att låta tanken ila
Hän till ärligt kämpad strid;
Lugn kan den mot natten vandra,
Hvilkens dag var ljus och skön;
Den som lefvat städs' för andra,
Väntar härlig arbetslön.

Tack, du gamle, för din möda,
Vänfast sinne, kraft af stål!
Tack, att du lät hjärtat glöda
För ett högt och ädelt mål!
I en skål ur våra leder
Nordens hyllning tag emot,
När vi tacksamt lägga neder
Eklöfskransen för din fot!

1881,

Till Direktör Carl von Feilitzen
vid Svenska Mosskulturföreningens fest den 11 Aug. 1893.

Bär såddes ut i denna sköna trakt
Vid Tabergs fot, vid Vetterns fagra bölja
Ett litet frö med dold, men väldig makt,
Som tidens våg ej mäktat undanskölja.
Med trogen vård det fröet hastigt grodde
Och växte snart ett träd mot himlen opp,
Och stora tankar dvaldes i dess topp
Och i dess stam den Svenska kraften bodde.

Vi känna väl det ädla trädets namn,
Det var vår Svenska Mosskulturförening;
Långt vidare har det breddt ut sin famn
Än det var säningsmännens första mening.
Det fanns i fröt en allt för kraftig anda,
Att ej det skulle väldigt växa ut,
Och så dess grenar sträckte sig till slut
Från Ystad ända hän till Haparanda.

Vårt mål är högt och ädel är vår sträfvan,
Väl värd att därpå offras kraft och tid;
Vid blotta tanken själen fylls med bäfvan,
Ty mot naturen själf vi gå till strid.
Det gäller här, hur underligt det låter,
Att skapa nya skott på Sveriges stam,
Ur öde mossar locka skördar fram,
Och så i Sverige vinna Finland åter.

Men detta stora mål har kraft en man
Som »ville ädelt, kunde hvad han ville»,
Som visste våra skaror föra an
Med säker blick, med sant härförarsnille;
En stabschef, som vårt tåg med klokhet ledde,
Som aldrig svek, när striden hetast brann,
Men som i nöden alltid utväg fann,
Med stoiskt lugn de värsta härfvor redde.

Ej nog därmed, han måste ega mod
Och väl förstå att elda dådlös skara,
I tåten springa som en kämpe god,
Beredd att manligt trotsa hvarje fara.
Och främst en man af gamla goda slaget
Han måste vara, ädel, fosterländsk,
En enkel, flädlös, bottenärlig Svensk,
Med något af det Carolinska draget.

Se, sådan var den man som höfdes då,
 När man till vår förening lade grunden,
 Och, Gud ske lof, man honom snart fann på,
 Han stod lifslevvande här strax på stunden.
 Vår direktör i bästa mening är han,
 Så som vi honom se i denna sal;
 Det var ej möjligt göra bättre val,
 Att våra runor föra med den äran.

Se, hur han sitter intill senan kväll
 Och forskar, skrifver, allt om mosskulturen,
 Och hur hans tanke långt från vänligt tjäll
 Kring landet flyger som på vingar buren!
 Hör, hur med omotståndlig klarhet ljuda
 Hans ord -- och fångsla med en sällsynt makt,
 Man glömmar ej så lätt hvad han har sagt,
 Ty ovillkorlig tro hans läror bjuda!

Hvad han oss varit, veta vi för väl
 Och litet hvar vi äro af den mening,
 Att det om Feilitzen har sagts med skäl:
 »Han är vår Svenska Mosskulturförening».
 Han är vår stabs-chef han, som stridens trådar
 Med klok besinning håller i sin hand,
 Som tröga sinnen sätter uti brand,
 Vårt missmod skingrar, ljusning oss bebådar.

Så må vi *Carl von Feilitzen* i dag
 Med fyllda bågare vår hyllning bringa!
 Därtill behöfs ej att jag manar, jag,
 Ty tacksamhet och vänskap därtill tvinga.
 En skål för Feilitzen, den skålen tolke
 Den varma tack, som gömmes i vår själ!
 Skål för vår stabs-chef, som oss fört så väl,
 En skål för »Svenska Mosskulturens Moltke»!

1893.

Gill studentkamraterna från 1869

vid 25-årsjubileet den 4 Juni 1894.

Det var en vår så full af lust och värma,
Så skön som endast Nordens vår det är.
Ej under om man ville ut och svärma
Och flykta undan läxornas besvär.
Dit ut vi längtade till berg och dalar,
Där öfver tufvan bäcken hoppar fram,
Där späda björkar synas stam vid stam,
Som marmorpelare i vårens salar.
Vi ville åter fritt och sorglöst drömma
På mossig bädd bland fagra blommor små
Och lyss till trastens toner, veka, ömma,
Och lärkans jubelsång i rymder blå.

Vi pröfvat nog af gamle rektorns tuktan
Och darrat för hans vreda Jofursblick;
Hur vid hans åsyn utaf barnslig fruktan
Igenom märg och ben en rysning gick!
Vi njutit nog af Karlsons lärdomsskatt
Af glosor, arkaismer, ständigt lika,
Och Lunds bons-mots och Englunds galna spratt
Och humorn hos Herlén den friska, rika,
Och Mobacks bonhommie, så mild, så ren,
Och det humana snillet hos Phragmén.
Hur brände icke längtans eld vår håg,
Där ännu sent i ljusa Junikvällen
Vi läste om och om de svåra ställen,
Tills ögat endast dem i drömmen såg!
Hur kände vi ej lust att ystert stoja,
Att svärma kring i tanklös, barnslig fröjd,
Att låta ungdomsyran nå sin höjd
Och skaka af oss tioårig boja.
Men än den dröjde, hoppets sköna dag,
Som skulle komma våra band att brista,
Än måste tagas några hårda tag,
Ännu en kraftansträngning, ack, den sista.

Än några nätter sömnen måste vika
 Och flitens lampa brinna trogen klar,
 Fast kindens blekhet tydligt vittne bar
 Att ungdomskrafterna begynte svika.
 Ännu den långa kampen ej var slut,
 Än ett par dygn det gällde hålla ut.

* . *

Men han kom den dag, som för ynglingens hopp
 Stått fram som den skönaste syn —
 Som fåglar, när fångslände buren slås opp,
 Under jubel sig svinga mot skyn,
 Som när svällande floden bryter sin damm,
 Vi mot friheten stormade fram.

Och man glömde skolans tryckande ok
 Och man skakade af sig dess damm,
 Och man slängde ifrån sig hvar tungläst bok,
 I ett bad utaf sällhet sam.
 Nu vårt lif låg framför oss i skön harmoni:
 Man var stolt, man var mäktig och fri.

Och där ljödo dånande jubelrop
Långt hän öfver stad, öfver land,
Och med lefve helsades segrande hop,
Som stod där på Svartåns strand,
Och det var som om himlen öppnats på glänt
Vid det budet: »Nu är du student!»

Så man prydde sig stolt med mössa och käpp
I ett rus utaf sällhet och hopp.
Det var eld uti ögat, och löje på läpp,
Där mustaschen spirade opp,
Och man samlades sist omkring Engelbrekt,
Med honom man tyckte sig släkt.

O, du härliga, strålande Junidag,
Hur ännu vi minnas dig väl!
Så länge vårt hjärta slår sina slag,
Du står uti glans för vår själ.
Hur lyckliga dagar lifvet oss gett,
Få sådana dock vi sett!

Men bäst som vi glömde bekymmer och kval,
 Och njöto i fullaste drag,
 Där föll dock malört i fröjdens pokal
 Och moln öfver solig dag!
 Ty där ljöd med allt starkare makt för vår själ
 Det bittra ordet farväl.

Vår gemensamma fröjd blef så flyktig och kort,
 Snart signalen till uppbrott ljöd.
 Från de kära kamraterna rycktes man bort,
 När till affärd tiden oss bjöd.
 Än ett famntag blott, än en tårad blick,
 Och på skilda vägar man gick.

* * *

Så skildes våra banor. — Nu vi samlat
 Oss åter vid den gamla skolans port.
 Väl drömmar gäckats, månget luftslott ramlat,
 Ej åren gått så lätt, fast de gått fort.

Vi fått bekymmer, som vi förr ej tänkt oss,
Och om Försynen stora skatter skänkt oss
Af hustru, barn i eget lyckligt hem,
Hvad risk, hvad oro följde ej med dem!
De forna pojkar blifvit »män i staten»,
Och om vårt lif än tyckts så fullt af frid,
Om ställning, titlar var en ständig strid,
Och litet hvar vi kämpa fått om maten.
Men om af ungdomsglöd vår kind ej blossar,
Om hjärtat slår med mera tunga slag,
Jag ser dock kring mig samma hedersgossar,
Som anno 69 denna dag.
I denna tid, så full af svek och flärd,
Då knappt det är modernt att redbar vara,
Det är min sann en syn för gudar värd,
Att se en sådan bottenärlig skara —
Och när omkring oss otrons stormar hvina
Och tviflets dämon smyger kring vårt bo,
Hur skönt att finna samma enkla tro,
Som hos de små i Schola Carolina!
Den känslan dock mig fröjdar först och sist,
Att edra hjärtan än sig äro lika,

Kanhända mera varma, ädla, rika,
Mer ömmande för andras sorg och brist.
Så må vi fira denna dag med fröjd
Och af de gamla minnen sorglöst njuta,
Må ungdomsglädjen åter nå sin höjd,
Må vi den Brustna kedjan trofast sluta!
Kamrater, njutom uti fulla drag
Af vår studentexamens jubeldag!

1894.

Till Rektor Lars Phragmén

den 9 April 1894.

Bland hvardagslivets tunga mångahanda,
Som fårar kinden och gör hjässan kal,
Bland sorg och oro, som sin malört blanda
I sjelfva ungdomsyrans festpokal,
Hur skönt att fly till dar som vänligt skina
I alltid oförminskad morgonglans,
Att fly till barndomsminnens ystra dans
Kring gamla kära Schola Carolina.

Där möter oss en aktad rad af lärde
Med fårad panna och med grånad lock;
Hur föga dock förstodo vi det värde,
Som doldes under ofta sliten rock.
Det var dock de som kunskapsfröna sådde
Med hand så öppen, gifvande och huld,
Och icke var det säningsmännens skuld
Om plantan dog, om frukt ej mognad nådde.

Från arla morgonstund de träget sutit
Och vetande spridt ut från lärostoln,
Kring hvilken vi en trogen kedja slutit,
Som stjärnor små sig ordna omkring soln.
Men huru mycket godt af dem vi lärde,
Hur de lagt grunden för vår framtid, ack,
Att de förtjänt vår allra bästa tack,
Den tanken allt för sällan blott vi närde.

De gamle lärare, de gått till hvila,
Den trötta hjässan har till sömn lagts ned;
Men tacksam tanke ofta än vill ila
Till deras trogna, fasta kämpaled.
Välsignadt stråle länge deras minne,
Likt veteraners ifrån mödans fält,
Som aldrig vikit, hvar man än dem ställt,
Men själfva döden mött med hugstort sinne.

De gamle gått. Nej, en bland oss står kvar,
Så full af ungdom under silfverhåren,
En vänlig bild från glada ungdomsdar,
En spänstig björk, som dröjt sig kvar från våren.
Än står han där bland sina Karoliner,
Som han i fem och trettio år har stått,
Än lyser ögat lika mildt och godt,
Och kärlek tala later, ord och miner.

Än ser man honom riktigt i sitt esse
Vid svarta taflan, full af siffrors här;
Uti sin vetenskap en riktig bjässe,
Som lärare han utan like är.
När han med kritan lifligt demonstrerar,
Intresset ovillkorligt ryckes med
Och liknöjdhetens hinder brytas ned,
Och största nöt från kuggning han sauverar.

Än efter tjugu år han står i têtén
För Karolinska skolans lärarkår,
Ett barn af tiden, för humaniteten
I ord och handling som en tolk han står.
Hans bild mot penalismens bakgrund glänser,
Som solen glänser mot en tordönssky,
Ty där finns godhet, outtröttligt ny,
Och där finns tålmod, som knappt har gränser.

Och därför gossarne hans minne gömma,
Som minnet af en ungdomsvän, en far,
Och aldrig skola de hans bild förglömma,
Till lifvets afton den i glans står kvar;
Och därför nu vår bästa tack vi bjuda
Åt honom, som vår varma vänskap vann.
Hell Lars Phragmén — och länge lefve han!
För honom trefaldt lefve nu må ljuda!

1895.

Vid kamratmötet i Örebro

den 7 Juni 1895.

Det var en afton. Solens sista lågor
Bak skogbevuxna höjder slocknat re'n;
Mot stranden slogo Svartåns dunkla vågor,
På minnesstenen månen göt sitt sken.
Det var en sådan kväll, då hjärtats frågor
Ur stilla slummer vakna en och en,
Då sakta susar mellan parkens trän
Det gamla spörsmål: hvadan och hvarthän?

Då vaknar kärlek, strålande och fager,
Och drömmer gudaskönt i kvällens stund,
Och hoppet målar allt i solljus dager
Och luftslott bygger på en svekfull grund,
Och sist en tallös hop af minnen drager,
Ett brokigt tåg, igenom dunkel lund;
De dansa kring som väna älfvor små
I luftig ringdans, sväfvande på tå,

Se, hvilken rad af bilder, gamla, kära,
Från längst försvunna, sälla barndomsdar,
Se, hvilken fager oskuldsdräkt de bära,
Hur frisk är kinden, blicken öppen, klar!
Som muntra barn de smyga oss helt nära,
Vi dem i famnen ängsligt hålla kvar,
Vi kyssa deras mun, den späda, friska,
Och lyss till allt det sköna som de hviska.

En sådan kväll, då förd af ljumma vindar
Från minnets lustgård trängde ton på ton,
Jag satt i drömmar sänkt bland parkens lindar,
Med blicken fäst på fallet nedom bron;
Då, se, en sällsam syn mig smått förblindar,
En lätt förklarlig hallucination,
På andra strand, där månen syntes skina
I all sin glans på Schola Carolina!

Som på en vink slås porten upp, den vida,
Där vi så ofta sprungit ut och in,
Och ned för trappan ses en skara skrida
Med värdig hållning, med högtidlig min.
På torget utanför en stund de bida,
Tills hopen vuxit till som en lavin,
Och snart en väldig tropp af unga, gamla
I tusental på skolans plan sig samla.

Där synes främst den gamle vördnadsvärde¹
 Med björnens kraft, med örnens skarpa blick;
 Hur tukt och flit han sina gossar lärde,
 På hela skolan satte bättre skick!
 Dock under agan kände man hans värde,
 Trots bister stränghet han vår kärlek fick,
 Ty kärlek bjöd han, icke endast fasa,
 Den Carolinska skolans Gustaf Vasa.

Därnäst ses han, i mycket gubbens like,
 Fast dennes snille aldrig blifvit hans.
 Med kraft af stål han styrde ock sitt rike
 Och med polismakt uppehöll dess glans.
 För ljusa minnen skuggorna nu vike,
 Bak bister blick ett ädelt hjärta fanns,
 Och därför, trots hans stundom stränga färla,
 För mången Strömberg² var en riktigt pärla.

---

¹ Rektor Otto Joël Gumælius.

² Rektor Johan Emil Strömberg.

Sist synes där en man med andra seder,
En yngling än trots sina sexti år.
Se, huru lätt de ungas håg han leder,
En sådan lärare man söka får!
Som rektor han nog svåra härfvor reder,
Men oftast dock med mildhet målet når.
Med uppsyn blid och vänlig som en fars
Bland sina gossar rör sig rektor Lars.¹

Så följa efter dessa hela flockar
Af lärda, välbekanta hedersmän.
En på vår flit och lydnad häftigt pockar,
En leder oss med godhet som en vän,
En skyr ej ens att piska våra rockar,
En annan lugnet aldrig mistat än,
Men kändes deras närhet då som börda,
Nu vi dess mera deras minnen vörda.

---

¹ Rektor Lars Jakob Phragmén.

Se där, hvad ändlös hop af raska gossar
Med muntra later och med ledigt sätt,
Hur ögat vänligt strålar, kinden blossar,
Lektioner, bannor, aga glömmas lätt!
Af lifvets fröjd det unga sinnet fråssar,
Än är ej glädjen blott en skåderätt,
Än anar man ej svek och list och färd,
Men sträcker famnen hänryckt mot en värld.

O, barndomstid, du lifvets bästa minne,
Då, huru arm, man dock är glad och nöjd,
Då ingen oro än tryckt ned vårt sinne,
Hvar sorg är ytlig, innerlig hvar fröjd.
För hvarje år vi mera skön dig finne,
Du morgonglöd på lifvets middagshöjd!
Du tid, då lifvet uti solglans knoppas,
Då allt man älskar, allt man tror och hoppas!

Väl kändes ofta våra lexor tunga
Och bänken hård, där man i otta satt,
Väl tryckte bojan våra sinnen unga,
Väl saknade vi hemmet, varmt och gladt;
Men under rasterna, hur skönt att gunga
På svala vågen eller boll'n ta fatt!
Hur härligt när terminen sist var slut,
Och allt omkring oss ropte: »Lef och njut!»

Och när man efter år af trägen möda
Till målet för sin sträfvan nådde fram,
Hur syntes ej af stolthet kinden glöda,
När unga floden bröt den starka damm!
Af sällhet lifvet tycktes öfverflöda,
Der fanns ej sorg och synd och nöd och skam,
Det var en fröjd och lycka utan mått,
När hvita mössan äntligen man fått.

Så må vi minnet af vår skola gömma
I hjärtats djup intill vår sista dag,
Och städs bevara känslor varma, ömma
För lifvets första, ljusa arbetsdag!
Kamrater, må vi än till botten tömma
En festpokal af allra bästa slag!
På minnets pärlor hoppets strålar skina,
När skålen töms för Schola Carolina.

1893.

Till Grefve Philip Klingspor

vid hans 50-årsjubileum den 23 September 1895.

Hvad har samlat oss hit till ett festligt lag
I det åldriga, gästfria slott?
Hvem gäller den främsta skålen i dag,
Hvem skall hyllas som dagens drott?
Se, en yngling lik han ibland oss står,
Fast han fyllt sina femtio år!

Än han synes så full utaf ungdomskraft,
Full af ädelt, manligt behag,
Och den härjande tiden förbarmande haft
Med hans hållning, hans växt och hans drag,
Ja, det tycks som de knappast lemnat ett spår,
Dessa flyktade femtio år.

Och likväl de ej spårlöst ilat förbi
Dessa år utaf manlig id.
Du har kämpat med vilja mäktig och fri,
Du har segrat i ärlig strid.
Där fanns möda och lön, där fanns löje och tår
Under flyende femtio år.

Men lik floden, som bryter den hejdande damm
Och flyr hän tills hafvet han nått,
Så med klokhets och kraft du har brutit dig fram
Till Senator och Jordegrott,
Och som Borggrefve stolt du vår hyllning får,
När du fyller femtio år.

Och dock bättre skatter än ära och glans
Du har samlat i eget bo,
Där en maka, hvares like blott sällan fanns
I offrande kärlek och tro,
Med ett ständigt solsken dig trösta förmår,
Om du trycks af de femtio år.

Och där kring dig du skådar en älskad tropp
Utaf ungdom vänlig och glad,
Full af barnslig kärlek och mod och hopp,
Som mot lifvet stormar å stad;
Där finns ungdomslust, som helt säkert förmår
Dig att glömma de femtio år.

Gifve Gud, att du länge lycklig och säll
Må i vännernas krets bli kvar!
Må den långsamt skymma, din lefnads kväll,
Liksom morgonen solig och klar!
Ja, må än vi se dig, som nu du står,
Efter fyllda hundra år!

1895.

Vid Porla,

till en Tableau-vivant därstädes den 30 Juni 1882.

Källnymphens sång.

Ar tufvornas blommiga sköte,
Från öde och mager mo,
Jag kommer en värld till möte,
Som tigger om helsa och ro.
Från mossans mjuka, kyliga barm
Jag ryckt mig glödande kärleksvarm,
Att sörjande sinnen styrka
Med aldrig tröttnande arm.

Väl älskar jag källans vågor
Och furornas friska doft,
Väl tjusa mig solens lågor
Och himlens blånande loft,
Men skönare är att välsignande strö
I kvalda hjärtan ett glädjens frö,
Att älska med kraft och trohet,
Att älskande lefva och dö.

Och därför jag lustigt mig svingar
Hvar dag ur den svalkande våg
Och fyllda bågaren bringar
Ny kraft i den domnade håg;
Jag gjuter järn uti ben och mærg,
Jag ger den bleknade kinden færg,
Jag skapar de fagreste rosor,
Som solen på snötäckt berg.

Så kommen, gamla och unga,
När sorgen förmörkat er håg!
När kvalen bli tryckande tunga,
Välkomna till källans våg!

Du gamle, som längtar bli ung på nytt,
Slå i
Och snart de höstliga krämpor flytt,
Förbi!
Du bleke yngling med bruten håg,
Drick ur
Och bort du skrämmer döden, som låg
På lur!
Du ros, som blekts utaf nordanvind,
Fyll på
Och snart skall helsan purpra din kind
Som få!

Ja, ung och gammal bågaren töm,
Gutår!
Och pröfva på, hvad den mäktiga ström
Förmår!

Så dricken och sjungen och dansen med lust
Och sluten att knotande sorla,
Med leende mun och med ögat ljust
Lofsungen det härliga Porla!

1882.

Farväl.

Farväl, och om det är för sista gången,
Ett sista varmt och innerligt farväl
Jag bjuder dig, som lyssnat har till sången
Och skådat djupast in i sångarns själ!
Allt hvad jag ädlast tänkt och varmast känner,
Den glöd som hjärtats dolda schakt förbränner,
Allt jag dig bjuder i ett ord: farväl!

1895.

INNEHÅLL.

Till Emelie Montgomery-Cederhielm..... Sid. 5

Lifvet.

	Sid.		Sid.
Lefnadsvishet	9	Änglavakten	34
Kärlek	11	Barabbas	37
Storhet	15	Jättarnes besegrare	43
Frihet	18	Lycka	45
Mod	20	Gif akt!	49
I Friherrinnan H. C:s		»Det var en gång».....	50
album	23	Adam Homo	53
Var på din vakt!	25	Brand	55
»Ecce Homo!»	30		

Kärlek och Vänskap.

	Sid.		Sid.
Cecilia!	59	Till en vän.....	75
Till Emelie	63	Hälsning till C. v. S....	77
Till Emelie	65	Till min son John!.....	80
Till ett brudpar	69		

Norden.

	Sid.		Sid.
Svenska flaggan	85	C. D. af Wirsén.....	95
Till Finland	90	F. Grafström	97
Bernhard Elis Malmström	93	Carl Snoilsky	99
C. W. A. Strandberg...	94	Yktor Rydberg	101

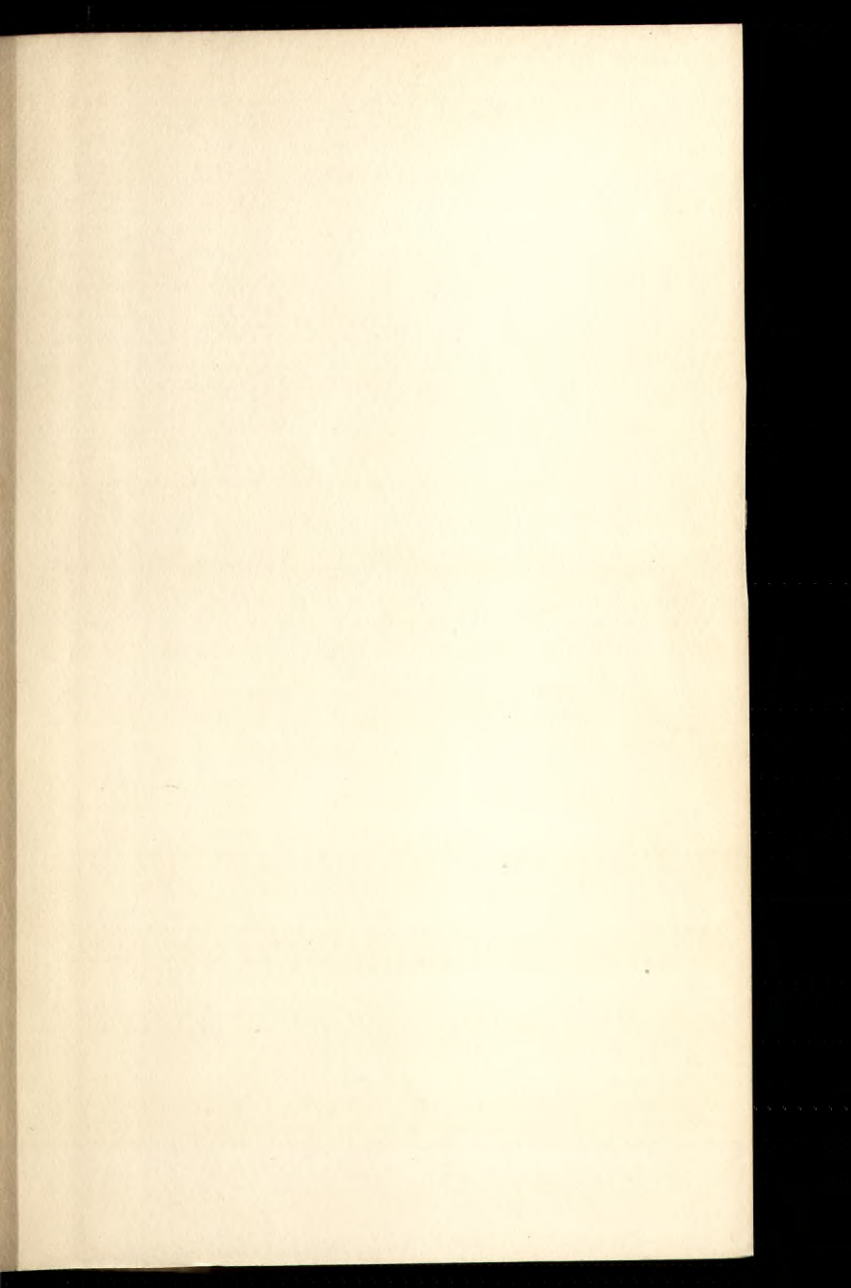
In memoriam.

	Sid.		Sid.
Hugo Montgomery-		Robert Lagerborg	120
Cederhielm	107	Gustaf Stendahl	124
Thomas Cecil	111	Olof Jakob Larsson ...	126
Richard Montgomery ...	114	Den sista hälsningen ...	131
Julius Oscar Mörner ...	118		

I festligt lag.

	Sid.		Sid.
Till Professoren m. m.		Till Rektor Lars Phrag-	
J. Arrhenius.....	137	mén	154
Till Direktör Carl von		Vid kamratmötet i Örebro	159
Feilitzen	142	Till Grefve Philip Kling-	
Till studentkamraterna		spor	167
från 1869	147	Vid Porla	170
Farväl			174

Pris: Häft. 2 Kronor.
